Srijeda, 16.01.2012.

Jučer sam bio prvi puta na sastanku

molitvene zajednice KRVI KRISTOVE, koja

djeluje pri našoj župi.

U zadnjih nekoliko mjeseci sam nekako osjećao poticaj da se dodatno

uključim u rad naše župne zajednice.

Jer župna zajednica je, poslije naše obitelji, prva zajednica gdje bi si

trebali zadovoljavati sve svoje duhovne, pa i druge potrebe.

Tako je to i Gospodin osmislio i stvorio. I na čelu tih župnih zajednica

postavio one koje je On pozvao i odabrao, svećenike. Župnike i kapelane.

A mi ljudi, takvi kakvi smo, uvijek tražimo rješenja po svojem ljudskom

"ja", po svojoj oholosti da sve možemo riješiti, mi ili drugi ljudi oko nas.

Takav sam i ja bio dok me takav način života nije doveo do toga da sam

više nisam znao ni tko sam, ni što sam, ni kuda da idem dalje u životu.

Situacije i događaji oko mene su se počeli odvijati na način da ja, ONAJ

MOJ JAKI I OHOLI "JA", više nije mogao na njih utjecati.

A ja sam tražio Gospodina, nekako sam znao i osjećao, PLODOVI

KRŠTENJA, PRIČESTI, SVETE POTVRDE, CRKVENOG BRAKA, da

moram pomoć i rješenja tražiti u crkvi, duhovnosti, vjeri.

I donekle sam u tome uspio. GOSPODINOVA VOLJA, ON JE SVE

TAKO OSMISLIO I STVORIO.

Ali, isto tako je osmislio i stvorio u meni osjećaj da o tome svjedočim i

svima drugima oko sebe.

Tako je krenula i ova moja internetska stranica, i e-maili s drugim ljudima

u nekoj potrebi, i puno razgovora s raznim ljudima, u raznim situacijama

a povezanih s vjerom i duhovnošću.

Prirodnim putem tu dolazimo i do župne zajednice u kojoj živimo, i u

koju najčešće idemo na mise.

A to je zapravo NAJMANJA OBITELJ CRKVE. Kao što su naše obitelji

najmanji organizirani dijelovi društva, temelj svakog društva, tako su i

župne zajednice temelj naše katoličke crkve.

A TE NAŠE ŽUPNE ZAJEDNICE "ŽIVA" SU TIJELA. S puno

organizacijskih dijelova i puno raznih obveza, odgovornosti, aktivnosti i

sl.

NOSITELJ SVEGA JE ŽUPNIK. ON I

NJEGOVA ŽUPNA ZAJEDNICA SU JEDAN

DRUGOME OGLEDALO U KOJEM SE

MOGU OGLEDATI.

I svaki pripadnik župne zajednice, koji se deklarira vjernikom, prakticira

vjeru, jednostavno u sebi MORA NOSITI POTREBU DA SE UKLJUČI,

PREMA SVOJIM SKLONOSTIMA I MOGUĆNOSTIMA, U RAD TE

SVOJE ŽUPNE ZAJEDNICE.

Neki to sve riješe godišnjim obiteljskim darom, a neki osjete potrebu da

učine i nešto više.

Tako sam i ja to osjećao još od dana mojeg obraćenja, pa rasta i

učvršćivanja u vjeri kroz zatvorske dane.

U sebi sam tada donio odluku da ću se, po povratku iz zatvora, aktivno

uključiti u pomaganje župniku u svemu gdje će biti potreba.

Bilo je tu raznih akcija i stalno se nešto događa, pogotovo kada su neki

blagdani i druge takve prilike.

No, nekako se nisam mogao potpuno naći ni u jednoj trajnoj aktivnosti. U

svemu sam sudjelovao, ali sam sve to činio više iz neke preuzete obveze

nego iz toga da sam osjećao da je to to.

Nekako mi je bilo najljepše, tako je i danas, da dođem svaki dan na misu,

barem 45 minuta prije, da se pomolim, sam ili zajednički s drugima, da

AKTIVNO I PREDANO SUDJELUJEM U SLAVLJENJU SVETE MISE,

DA POZORNO I SA SRCEM SLUŠAM ČITANJE BOŽJE RIJEČI,

SVEĆENIKOVU PROPOVIJED I SVE ONO ŠTO SVEĆENIK

IZGOVARA NA SAMOJ MISI.

A POSEBNO MI JE LIJEPO KADA ZA

TRAJANJA SVAKE MISE POKUŠAVAM I

USPIJEVAM U SEBI DOČARATI SLIKE I

POJAVE CIJELOG TOG DUHOVNOG

SVIJETA KOJI SE U MISI SPOMINJE.

Pa sam još, kada su bile jutarnje svete mise, ostao poslije skoro svake

mise u još nekoj molitvi, ili razmatranju…

TO SVE MENI BUDI ONAJ ISTINSKI OSJEĆAJ U SRCU DA SAM

I JA, TAKAV KAKAV JESAM, DIO TOGA CIJELOGA DUHOVNOG

SVIJETA, U SVOJ SVOJOJ MALENKOSTI, GRIJEŠNOSTI, LJUDSKOJ

NESAVRŠENOSTI.

No, i dalje sam nekako osjećao u sebi da to još uvijek nije sve, da

Gospodin sa mnom još ima nekih planova što se tiče mojeg doprinosa u

radu moje župne zajednice.

JER POMAŽUĆI U RADU ŽUPE,

ZAPRAVO SAM PRVO POMAGAO SEBI.

VRŠIO SAM BOŽJU VOLJU ZA MOJ

ŽIVOT.

A TAJ OSJEĆAJ MI JE ONDA DAO I

NADU DA ĆU PO TOM PUTU I JA, BEZ

OBZIRA NA MOJE GRIJEHE, JEDNOG

DANA DOĆI U KRALJEVSTVO BOŽJE.

I prije dva-tri mjeseca mi se nekako počelo dopadati pjevanje našeg

župskog zbora.

Volim pjevati na misama, naučio sam puno pjesmi, sluh mi i nije baš

najbolji, ali kada nešto čujem mogu to bez problema ponoviti i otpjevati.

I baš je župni zbor počeo tražiti nove pjevače. I neke drage sestre u vjeri,

koje su pjevale u župnom zboru, su me počele nagovarati da dođem k

njima u župni zbor.

I na jednoj misi, kao da sam dobio neki poticaj da to i napravim, da se

priključim župnom zboru.

Ali, ipak je negdje u meni ostao jedan mali upitnik, jako, jako mali, ali

ipak dovoljno veliki da me odgovorio od odlaska na probu župnog zbora.

SHVATIO SAM I PRIHVATIO DA TO NIJE BILA BOŽJA VOLJA ZA

MOJ ŽIVOT.

A MENI JE SAMO VAŽNO DA VRŠIM BOŽJU VOLJU ZA SVOJ

ŽIVOT.

I kada sam odlučio da ipak neću otići na probu zbora, kao da mi se

"rasvijetlilo". Shvatio sam da bi to bilo dobro, to je bila nekako i moja

želja, ALI NIJE BILA BOŽJA VOLJA, BOG IMA NEKE DRUGE

PLANOVE ZA MENE.

Pa sam ostao i dalje osluškivati što bi to bila Božja volja.

I nekako sam počeo sve intenzivnije razmišljati o molitvenoj zajednici

koja je prije godinu dana osnovana u našoj župi.

Vidio sam ih u puno molitvenih sadržaja koje su se događale u našoj

župi, ponekad su bile pročitane i neke informacije o njihovoj aktivnosti.

Prije nekih godinu i više dana i ja sam se pitao da zašto u našoj župi

nemamo organiziranu molitvenu zajednicu. No, župnik, koji tek preuzeo

župu, bila mu je to prva župa, strpljivo je i polako "snimao" cijelu

situaciju, odredio što mu je preče te je sve radio neki redom. I sve je

nekako išlo svojim tokom, PO BOŽJOJ VOLJI.

Tako je formirana i ta naša molitvena zajednica KRVI KRISTOVE. Nije se

puno oko toga reklamiralo u župi, sve je prepušteno VOĐENJU DUHA

SVETOGA.

KOD TIH STVARI S GOSPODINOM NEMA NIŠTA NA SILU I NA

BRZINU.

Ja sam ponekad čuo informacije o njihovim aktivnostima, ali od

Gospodina nisam "dobivao" nikakve znakove da bih se i ja trebao

uključiti.

NISAM JOŠ BIO SPREMAN, GOSPODIN JE TO ZNAO.

I onda mi se kroz adventsko vrijeme, na svakodnevnom odlasku na mise

"zornice", MILOSNO JE TO VRIJEME, počeo u meni javljati neki

interes oko molitvene zajednice.

I neke drage sestre s kojim sam kontaktirao preko e-maila rekle su mi da

su im molitvene zajednice, čijih su članovi, PRAVA DUHOVNA HRANA,

IZVOR SNAGE ZA SVAKODENVNI ŽIVOT, DA JEDNOSTAVNO

JEDVA ČEKAJU SVAKI SLIJEDEĆI SUSRET.

A u meni je počelo sve više"tinjati" da ŽELIM I TREBAM, I SVE VIŠE

SAM OSJEĆAO DA JE TO BOŽJA VOLJA ZA MENE, UKLJUČITI SE

U JOŠ NEKU AKTIVNOST, OVDJE U SVOJOJ ŽUPI.

I počeo sam razmišljati da se priključim toj našoj molitvenoj zajednici.

I tako jednog jutra, u te Božićne dane su u našoj župi bile samo jutarnje

mise, nakon mise sastao sam se pred crkvom s jednim dragim čovjekom i

njegovom sestrom. Dosta su u velikoj potrebi što se tiče materijalnih

stvari, ali su prisutni u svim dobrovoljnim akcijama koje se organiziraju u

župi.

Pa sam ih pozvao da odu sa mnom na kavu. Tako sam nekako bio u sebi

odlučio da ću ih u te Božićne dane pozvati na jednu "Božićnu kavu".

IMAJU JAKO DRAGE DUŠE.

I mislio sam da ću im tako uljepšati te dane, znam da nisu pri novcima da

idu na kavu, a i da lijepo malo porazgovaramo o svemu.

JER TO DVOJE LJUDI, TAKO SAM IH JA DOŽIVIO, IMAJU

DOSTA ČISTE DUŠE, DOSTA ČISTA I NEISKVARENA SRCA.

NA NJIHOVOJ VANJŠTINI SE TO NE VIDI, ALI KADA S NJIMA

RAZGOVARAŠ I GLEDAŠ IH U OČI, UVIJEK ĆEŠ VIDJETI SJAJ U

OČIMA.

TO NIJE NEKI TAMNI SJAJ, NEŠTO ZAGASITO. NE, TO JE SJAJ

U OČIMA KOJI PROIZLAZI IZ NJIHOVIH DUŠA.

TO NE MOŽEMO SKRITI, TO SE JAKO DOBRO VIDI.

JA SVAKU OSOBU S KOJOM KONTAKTIRAM POGLEDAM U OČI.

PUNO SE U OČIMA VIDI.

No, poslije svega, vidim da me zapravo Gospodin nagradio s tom kavom.

Oboje su pristali, s tim da sam s bratom bio već više puta na piću, a

sestra je bila sada prvi put. Baš sam htio da i ona ide s nama.

KAKO SMO SAMO RADOSNO RAZGOVARALI!

KADA DRUGOGA GLEDAŠ SRCEM I

DUŠOM, TAKO JE LAKO RAZGOVARATI!

A GOSPODINOM ME ZATO POSEBNO NAGRADIO!

Ta draga sestra u vjeri je i članica te naše molitvene zajednice KRVI

KRISTOVE. I nekako se povela priča i tome što i kako rade.

KADA JE ONA POČELA ONAKO GORLJIVO GOVORITI O TOME

ŠTO RADE, KAKO SE MOLE, O MEĐUSOBNIM ODNOSIMA,

DOBRIM I MANJE DOBRIM SITUACIJAMA, MENI JE SRCE POČELO

"GORJETI".

SVE VIŠE I VIŠE.

SVAKOM NJEZINOM RIJEČJU MENI SE "PROSVJETLJAVALO", I

SRCE I UM.

I U TRENUTKU JE PALA ODLUKA.

ODMAH IDEM NA NJIHOV PRVI SASTANAK, UTORKOM. MORAM

IM SE PRIKLJUČITI!

I SAMO SAM SE NASMIJAO. I TOJ DRAGOJ SESTRI, I SEBI, I

GOSPODINU. Nije ona znala čemu se smijem.

JA SAM SAMO BIO JAKO RADOSTAN.

OPET SAM VIDIO GOSPODINA U

SVOJEM ŽIVOTU!

I kad se poslije sjetim toga razgovora, SIGURAN SAM DA JE TA

DRAGA SESTRA IMALA POSEBNO NADAHNUĆE U TIM

TRENUCIMA. KAO DA JU JE DUH SVETI VODIO U SVEMU ŠTO

MI TREBA REĆI.

ZNAO SAM I OSJETIO DA TU SE VIŠE NEMA ŠTO

PRESIPITIVATI.

ODMAH SAM SHVATIO DA MI JE GOSPODIN VRLO JASNO, I NA

JEDAN PREKRASNI NAČIN, DAO DO ZNANJA ŠTO JE NJEGOVA

VOLJA DA JA ČINIM U SVOJOJ ŽUPI.

DA SE UKLJUČIM U MOLITVENU

ZAJEDNICU.

No, morao sam se strpjeti još 15-tak dana, jer su Božić i Nova godina

"padali" baš u utorak pa nije bilo sastanka.

Pa je onda 10.01. bila njihova prva godišnjica osnivanja. Sa misom koju

je održao dragi župnik.

Došao sam na misu. Tu sam se prvi puta susreo sa tim dragim sestrama

u vjeri, članicama molitvene zajednice. Poslije mise sam odmah otišao,

jer sam imao goste kod kuće.

Ali, evo jučer sam prvi put prisustvovao sastanku naše molitvene

zajednice. Lijepo su me primile te drage sestre u vjeri, molili smo, čitali i

slušali, razgovarali.

I OD ONOGA RAZGOVORA U KAFIĆU JA SAM POČEO OSJEĆATI

JOŠ JEDAN POSEBNI MIR KADA GOD SAM SE PRISJETIO NAŠE

MOLITVENE ZAJEDNICE I MOGA SUDJELOVANJA U NJOJ.

I TAKO SE OSJEĆAM I OVOG TRENUTKA.

BESKRAJNA TI HVALA, PREDRAGI MOJ

GOSPODINE, ZA TVOJE PLANOVE ZA

MOJ ŽIVOT!

TAKO IH JE LIJEPO ŽIVJETI…

BLAGOSLOVLJEN TI BOŽE OČE, KOJI SI

SVE OSMISLIO I STVORIO!

I TI GOSPODINE ISUSE, BOŽE, SINE

BOŽJI, KOJI SI NAS OTKUPIO I

SAČUVAO!

I TI BOŽE DUŠE SVETI KOJI NAS

JAČAŠ, VODIŠ, NADAHNJUJEŠ,

ISPUNJUJEŠ I BRANIŠ NA PUTIMA

KOJE JE GOSPODIN ZA NAS OSMISLIO!

I ČAST I SLAVA TEBI, DRAGA NAŠA

NEBESKA MAJČICE!